

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Eneste Barn (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 232. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387581584/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Smaatterier, der først maatte bringes tilende paa Godset, holdt ham længere end sædvanligt dersteds.

Da han kom tilbage fandt han sit Huus, sine Børn, sine Tyende; men sin Kone fandt han ikke: let kom hun – let gik hun.

Enten nu Tiden var bleven hende lang, mens Manden var borte, eller hun var bleven keed af ham, – hvilket jeg snarest vil troe – nok var det: hun havde erhvervet sig en anden Lieutenant, til at forkorte Tiden. Men begge havde et Par Dage, før hun ventede sin rette Lieutenant hjem, pilleet af med alt det ædle Metal, der havde i Huset – som der meentes – over til Sverrig. Idetmindste har en Bekjendt af mig fortalt mig følgende:

«Jeg var i Sommeren 1805 i Christianstad, hvor jeg havde en Handelsforretning for vort Huus. Der træffer jeg en Dag den Lieutenant, som nogle Uger iforveien var smuttet bort med Fru B... – jeg havde kjendt ham godt fra Kjøbenhavn, og et par Gange laant ham Penge – som jeg aldrig fik igjen. – »Er det Dig? R...« raabte han, »hvad bestiller Du her? Følg med hjem, og see hvordan jeg boer!« – Jeg fulgte med, og saae, at han boede smaat, men dog temmelig godt. Han gik strax hen til en Dør, satte Munden til Sprækken, og sagde: »Fruel maae jeg bede om Frokost til to Personer!« – Jeg ventede nu at faae Fru B... at see; men det var en ganske anden: da hun kom ind med det forlangte, hørte jeg og paa Sproget, at hun var svensk. – Da hun igjen havde lukket Døren efter sig, gjorde L. en frivol Grimasse, og sagde: »Hun er hverken af de yngste eller smukkeste; men hun er mig en solid Veninde – Du forstaaer mig nok?« – »Vel gjør jeg det!« svarte jeg; »men jeg troede ellers, Du havde en ældre Veninde.« – »Ah!« sagde han, »har havt – rigtig! joh! Du kjendte jo Fru B... – der var ingen Udkomme med hende: hun var løbet fra sin Fa'er, fra sin Mand, og saa løb hun fra mig med, den Satan!« – »Hvem løb hun saa med?« spurgte jeg, »og hvor er hun nu?« – »hun løb tilbage til Danmark med en Handelsbetjent, der kneb en Deel Mynter fra sin Principal; men hvordan det siden er gaaet med hende – det veed jeg slet intet af – drik engang!«

En halvsnæes Aar tilbage var jeg et Ærinde paa H.... – Ak! hvor forandret!

Den gammeladelige grundmurede Borg var forsvundet, og en Vaaning af Bindingsværk og med Straatag, var nu den borgerlige

Ejermands fordringsløse Bopæl – Inde i Værelserne mindedes man om den uafsladelige Foranderlighed i alt hvad menneskeligt er, »Nye« er aldrig saadan som »Før«; »Nyt« slutter sig – eller reittere skiller sig fra »Gammelt«. Her viste sig dette Første – det var Bedsteforældre i Selskab med Børnebørn, her et mægtigt Egeskab i Fortidens Smag liggeoverfor en lille Mahogny Commode; her en Ottoman med forgyldt – nu mestendeels afslidt Træværk og Læderbetræk – der, en Sopha fineret og betrukket med hjemmegjort Tøj; og her nogle store Billeder af ukjendte længst forglemte Herrer og Damer, mellem-spækkede og undersmækkede med Kobberer over 2den Aprils Slaget og Napoleons Sejr. – Jeg gik ud i Haugen – der var *ingen* mere! Alle de gamle Frugttræer vare forsvundne, Blomster og Kokkenurter havde givet Plads for Rug, Byg, Havre, Køer og Faar. – Jeg ilede ned til Søen, hvor jeg i mine Drengaar paa en Altan udover Vandet havde anglet – der var ingen Altan, der var ingen Baad – der var intet andet end Vand – og saa Skoven paa hiin Side. Jeg tyktes endnu derovre at høre svage Gjenlyd af hine Kanonkvald, der forkyndte Festivitetterne, dem jeg i mine Drengaar saa ofte havde bivaaret. – Alt var stille. – Jeg ydede mine Barndoms minder et langt og trangt Suk og tænkte: der kommer og en Tid, da du selv bliver stille.